

Arrest

nr. 59 580 van 12 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 24 september 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 18 november 2010, verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Verzoekster verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. Haar familie is afkomstig uit het district Hise Awal Behsud in de provincie Maidan Wardak. Zij is geboren in Kabul. Rond haar dertiende huwde ze met Sultan Yusufi en verhuisde naar Behsud. Zo'n twee en een half jaar geleden werd haar huis aangevallen door Kuchi's. Haar schoonmoeder, twee schoonbroers en twee broers, die vlakbij woonden, kwamen bij deze aanval om het leven. Hierna besloot haar echtgenoot naar Kabul te gaan en van daaruit Afghanistan te ontvluchten. Heel kort na de aanval op het huis en na het overlijden van haar familieleden gingen verzoekster, echtgenoot en kinderen naar Kabul, waar ze een tweetal weken bij familieleden verbleven. Vanuit Kabul reisde ze naar Griekenland, waar verzoekster van haar echtgenoot werd gescheiden. Ze weet niet wat er met hem is gebeurd. Na een jaar reisden verzoekster en haar kinderen door naar België, waar ze op 24 september 2009 is aangekomen. Nog diezelfde dag heeft ze een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van haar asielrelaas legde ze een taksara voor.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- zo bleek verzoekster zo goed als geen toelichting te kunnen geven over haar dorp, district, noch de omliggende regio en legde incoherente verklaringen af over haar geboorteplaats.
- daarnaast bleek de taskara van verzoekster uitgegeven in Markazi Behsud, een ander district dan het door verzoekster opgegeven district van verblijf.
- verzoekster kon verder geen toelichting geven bij prominente persoonlijkheden uit haar beweerde regio, was niet in staat om uitleg te geven over een aantal aspecten van het dagelijkse leven zoals de ligging van de plaatselijke bazaar, scholen, ziekenhuizen, shura's of de aanwezigheid van andere etnieën in de regio.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven.

Verzoekster herhaalt en bevestigt haar verklaringen over haar afkomst en de gekende problemen. Verzoekster merkt op dat ze er psychologisch slecht aan toe is, dat ze zich in een uiterst zwakke positie bevond in Afghanistan, haar woning zo goed als nooit verliet en zich onvoldoende kan uitdrukken in haar moedertaal. Daarnaast wijst verzoekster erop dat ze voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS haar zoon kwijt raakte aan het Noordstation waardoor ze concentratieproblemen had en niet in staat was om een gehoor af te leggen. Verzoekster meent dan ook dat gezien haar positie en onvermogen om coherente verklaringen af te leggen, bijzondere aandacht dient te worden besteed aan haar taskara.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van de streek van herkomst, de commissaris-generaal in alle redelijkheid mocht afleiden dat verzoekster niet het bewijs leverde van haar beweerde afkomst. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij enige kennis heeft van de situatie in haar land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over haar vrees voor vervolging (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Dat verzoekster zich in een zwakke positie bevond en de woning amper verliet, doet geen afbreuk aan het feit dat ook van een persoon die een overwegend geïsoleerd bestaan leefde, mag worden verwacht dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar beweerde regio van afkomst (RvS 1 oktober 2002, nr. 110.790). Dit geldt des te meer voor zaken die nauw aansluiten bij de dagelijkse leefwereld. Zo mag van verzoekster als moeder van vier kinderen verwacht worden dat zij kan preciseren waar zij haar dagelijkse inkopen kan doen temeer daar zij perfect op de hoogte blijkt te zijn van de Afghaanse muntindeling. Hoewel etniciteit een

bijzonder belangrijke rol speelt in de Afghaanse samenleving blijkt verzoekster niet bekend te zijn met de andere clans van de Hazara's in haar beweerde streek van herkomst en blijkt zij evenmin te weten welke andere etnieën er in deze streek voorkomen. Zij blijkt geen toelichting te kunnen geven over prominente persoonlijkheden en gekende mullah's uit haar streek, noch over de shura's en hun samenstelling, terwijl zij dan weer wel de gouverneur van de provincie kent. Dat verzoekster zich onvoldoende kan uitdrukken in haar moedertaal is een loutere bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het Commissariaat-generaal werd verzoekster immers bijgestaan door een tolk in de taal van haar keuze (Dari) en uit het administratief dossier blijkt op geen enkel moment dat verzoekster problemen ondervond om zich uit te drukken of om de tolk te verstaan. Op het Commissariaat-generaal wordt immers bij de aanvang van ieder gehoor immers onder meer de rol van de tolk uitgelegd en er tevens op gewezen dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoekster heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd. Evenmin heeft verzoekster bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal gewag gemaakt van problemen met haar zoontje in het Noordstation.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar haar psychologische problemen, merkt de Raad op dat dit geenszins wordt gestaafd door enig medisch attest. In het aan het verzoekschrift toegevoegde verslag van een sociaal assistente wordt louter gewag gemaakt van een eerste afspraak bij een psychiater zonder meer.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde taskara merkt de Raad op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Gelet op dit gegeven in samenhang met verzoeksters gebrekkige kennis over het dagelijkse leven in haar beweerde streek van herkomst kan de door haar voorgelegde taskara dan ook geenszins een bewijs vormen van haar afkomst uit Maidan-Wardak.

Aangezien aan verzoekster afkomst uit Maidan-Wardak geen geloof kan worden gehecht kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1,A(2) van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. Verzoekster bevestigt ten slotte opnieuw dat zij vanaf haar 13^e levensjaar in Behsud, Maidan Wardak woonde en is de mening toegedaan dat ze minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming gezien deze regio als een risicogebied wordt beschouwd.

2.4. In de mate dat verzoekster betoogt dat de veiligheidssituatie in Behsud (Maidan Wardak) kan beschouwd worden als zijnde een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands conflict, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet zij enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende haar voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoekster hetzij afkomstig is uit een streek waar geen

risico aanwezig is, hetzij als gevolg van een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, daar al een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoekster in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412)

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER